

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **V. M.**, nar. , státní příslušnost Ukrajina, t.č. , proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2014, č. j. OAM-38/LE-BE02-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2014, č. j. OAM-38/LE-BE02-PS-2014 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2014, č. j. OAM-38/LE-BE02-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v B. (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 24. 6. 2014.

V žalobě namítá porušení ustanovení § 2, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu a čl. 5 a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“).

Žalobce uvádí, že uplatnění institutu povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je vázáno na splnění několika zákonných podmínek. V daném případě je to prokázání splnění podmínky, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný

pořádek za současného předpokladu, že uplatněný postup nebude v rozporu s mezinárodními závazky, kterými je Česká republika vázána. Podle žalobce žalovaný pochybil v obou směrech, protože žalobce nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Rozhodnutí je v rozporu s čl. 5 a čl. 8 Úmluvy a v rozporu s právem Evropské unie.

Žalobce žije na území České republiky s družkou M. P. a dvěma nezletilými dcerami: R. M. a N. A. M., všechny státní příslušnost Ukrajina. Dne 17. 2. 2014 byl žalobce zajištěn policií za účelem správního vyhoštění a umístěn do ZZC. V čase zajištění pobýval žalobce na území ČR na základě výjezdního příkazu platného od 28. 1. 2014 do 26. 2. 2014. V rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 11. 5. 2012 bylo žalobci uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování, konkrétně zdržovat se na hlášené adrese a pravidelně se hlásit na policii. Tuto povinnost si žalobce plnil. Následně požádal s rodinou v ČR o udělení mezinárodní ochrany. Po ukončení řízení o mezinárodní ochraně žalobce nahlásil svoji novou adresu Ministerstvu vnitra, které mu vystavilo výjezdní příkaz. Žalobce nebyl poučen o tom, že se zvláštní opatření za účelem vycestování obnovuje a tudíž je znovu povinen hlásit se každý týden na policii. Žalobce byl taktéž v domněnku, že když nahlásil novou adresu Ministerstvu vnitra, nemusí totéž hlásit policii. Přesto byl žalobce pro neplnění povinnosti plynoucích mu ze zvláštního opatření za účelem vycestování dne 17. 2. 2014 zajištěn a umístěn do ZZC.

Žalobce namítá, že správní orgán rozhodující o omezení jeho svobody vůbec nezjišťoval skutkový stav způsobem, jak to vyžaduje § 3 správního řádu, tedy způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. V napadeném rozhodnutí úplně chybí informace o rodině žalobce, a tedy i úvaha o zásahu omezení osobní svobody žalobce do jeho soukromého a rodinného života, úvahy o přiměřenosti a nezbytnosti takového zásahu do práva žalobce podle článku 8 Úmluvy. Žalovaný správní orgán před vydáním napadeného rozhodnutí žalobce nevyslechl. Skutečnosti ohledně rodinného života žalobce nezjišťoval, nýbrž nekriticky přebíral skutkový stav zjištěný policií při vydání rozhodnutí o zajištění. Zároveň žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 12. 2013, sp. zn. 5 Azs 17/2013, ve kterém NSS stanovil zásady k aplikaci § 46a zákona o azylu, kdy správní orgán je povinen, kromě posouzení nebezpečnosti žadatele pro veřejný pořádek, postupovat „pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu.“ Protože správní orgán k uvedeným okolnostem vůbec nepřihlédl, aplikoval ustanovení § 46a zákona o pobytu cizinců svévolně, v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalobce dále odkazuje na rozhodnutí Evropského soudního dvora o předběžné otázce NSS v případě C-534/11 A. a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, v němž uvedený soud zaujal právní názor, že „za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci“. Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti pak podle rozšířeného senátu jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR. Žalobce je otcem dvou nezletilých dětí, živitelem rodiny. V čase zajištění měl platný výjezdní příkaz a hlavním důvodem jeho zajištění byl nedostatek poučení o povinnosti hlásit se na policii v souladu se zvláštním opatřením za účelem vycestování, které mu bylo uloženo před 2 lety.

Pokud by na jeho jednání bylo žalovaným nahlíženo v souladu s citovanou judikaturou, nebyly by podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí naplněny.

Podle názoru žalobce napadené rozhodnutí rovněž postrádá náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Dle tohoto ustanovení je správní orgán povinen uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Namísto toho zde však žalovaný pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR, což však nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. V rozhodnutí úplně chybí informace o rodině žalobce a zohlednění faktorů, které pro aplikaci § 46a zákona o azylu vyžaduje judikatura NSS. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě uvedl, na základě jakých konkrétních skutečností vztahujících se k chování žalobce dospěl k závěru o důvodném ohrožení veřejného pořádku. Žalovaný při posouzení důvodů k rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v ZZC vycházel z informací pocházejících z předcházející činnosti policie, jak mu umožňuje § 87 odst. 1 zákona o azylu. Zohlednil, že žalobci bylo již dne 18. 5. 2011 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění v délce trvání jednoho roku, jež bylo pravomocné dne 7. 10. 2011. Dne 11. 5. 2012 bylo podruhé rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce se současným uložením zvláštního opatření za účelem vycestování z území dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Důvodem bylo opakované porušení právního předpisu a pobyt na zdejšího území bez víza. Žalobci byla uložena povinnost hlásit se osobně každý pátek v 15:00 na OPKPE Praha. Žalobce tuto povinnost plnil ve dnech 25. 5. 2012, 1. 6. 2012 a 8. 6. 2012. Řízení o mezinárodní ochraně bylo zahájeno na základě jeho žádosti dne 21. 6. 2012, pravomocně bylo ukončeno s negativním výsledkem dne 16. 10. 2013. Od tohoto data žalobce nerespektoval trvající povinnost zdržovat se na policii jím uvedené adrese a každou její změnu hlásit následujícího pracovního dne. Při policejní kontrole dne 16. 2. 2013 bylo zjištěno, že žalobce má v cestovním dokladu vyznačen výjezdní příkaz s platností od 28. 1. Do 26. 2. 2014. Vysvětlení, jež k svému chování poskytl policii, se vzhledem k předcházejícímu průběhu jeho zdejšího pobytu a již vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění nutně jeví jako nepřijatelné. Napadené rozhodnutí bylo tedy vydáno v souladu se zákonnými předpoklady. Žadatelovo chování v minulosti opravňuje k závěru, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Jakkoli je tento právní pojem neurčitý, předpokládá dodržování pravidel, na nichž leží společenský řád. Jedná se o stav, kdy jsou dodržovány právní a další normy chování. S jejich dodržováním většina společnosti souhlasí a souhlasí s tím, že jejich porušení bude sankcionováno. Základním zájmem společnosti je tedy rovněž zájem na dodržování zákonů a respektování rozhodnutí správních orgánů. Jak vyplývá z informací zjištěných policií, žalobce si musel být vědom nelegálnosti svého jednání. Poukázal na skutečnost, že žalobce byl zařazen do Evidence nežádoucích osob s platností od 17. 5. 2012 od 31. 12. 2009.

Žalovaný dále uvádí, že s namítaným rozporům správního rozhodnutí s mezinárodními závazky nelze v žalobcově případě souhlasit. Článek 5 Úmluvy stanoví mezi výjimkami umožňujícími zásah do osobní svobody v odstavci 1 pod písmenem b) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby proto, že se nepodrobila rozhodnutí vydanému soudem podle zákona, nebo proto, aby bylo zaručeno splnění povinnosti stanovené zákonem; to za splnění podmínky, že se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem. V případě žalobce tyto podmínky naplněny byly a nelze proto namítat, že došlo k protiprávnímu zbavení osobní svobody. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Z obsahu správního spisu plyne, že dne 17. 2. 2014 byl žalobce zajištěn rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPA-65334-12/ČJ-2014-000022, podle ustanovení § 124a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC. Dne 21. 2. 2014 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně.

Dne 24. 2. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. V odůvodnění konstatoval, že z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR zjistil, že dne 18. 5. 2011 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 1 roku pod č. j. KRPA-27544/ČJ-2011-000022; rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 10. 2011. Dále bylo zjištěno, že druhé správní vyhoštění bylo žalobci uloženo dne 11. 5. 2012 pod č. j. KRPA-60861/ČJ-2012-000022, protože opakovaně porušoval právní předpis a pobýval na území ČR bez platného víza, a stanoveno zvláštní opatření za účelem vycestování z území ČR podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to pravidelně se každý pátek hlásit na OPKPE Praha až do dne vycestování hlásit změnu adresy. Tyto povinnosti žalobce zpočátku plnil, ale po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany (18. 10. 2013) již nikoli. Z toho důvodu byl výše jmenovaný na základě pobytové kontroly dne 16. 2. 2014 zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů a následně dne 17. 2. 2014 podle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V cestovním dokladu, který žalobce předložil, byl vylepen výjezdní příkaz platný od 28. 1. 2014 do 26. 2. 2014. Dále bylo zjištěno, že žalobce již v minulosti, a to dne 21. 10. 2012 pod č. j. OAM-181/ZA-ZA15-2012, požádal o mezinárodní ochrany. Dne 13. 7. 2012 vydal správní orgán rozhodnutí, jímž žalobci nebyl udělen azyl; rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 8. 2012. Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce dne 30. 8. 2013 žalobu ke krajskému soudu, který ji rozsudkem č. j. 28 Az 18/2012 - 44 zamítl. Rozsudek nabyl právní moci dne 18. 4. 2013. Dne 2. 5. 2013 podal žalobce proti rozsudku kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který ji pro nepřijatelnost odmítl.

Při jednání konaném dne 18. 3. 2014 setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že je namístě napadené rozhodnutí zrušit.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V projednávané věci žalobce poukazuje na to, že v době zajištění a umístění do ZZC pobýval na území ČR na základě platného výjezdního příkazu. Dále žalovanému vytýká nerespektování judikatury NSS, konkrétně závěrů plynoucích z rozsudku označeného soudem ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013 – 22, zejména ve vztahu k řádnému uvedení důvodů, pro které žalovaný považuje žadatele o udělení mezinárodní ochrany za nebezpečného pro veřejný pořádek, když za postačující nelze považovat pouhý odkaz na uložení správního vyhoštění. Podle uvedeného rozsudku je dále třeba, aby žalovaný při svém rozhodování zohlednil rovněž individuální okolnosti života cizince a přihlédl také k jeho celkové životní situaci.

Tyto výhrady shledal soud jako opodstatněné.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nevypořádal s tím, že ještě v době jeho rozhodování, tedy dne 24. 2. 2014, disponoval žalobce výjezdním příkazem, jehož platnost měla skončit až dne 26. 2. 2014. Žalovaný tak neučinil ani přesto, že uvedená skutečnost vyplývala z rozhodnutí o zajištění žalobce, které vzal žalovaný za podklad svého rozhodnutí. Vyřešení předmětné otázky je pro nyní posuzovanou významné, neboť podle § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců opravňuje výjezdní příkaz cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území.

S ohledem na subsidiaritu soudního přezkumu jako následného prostředku ochrany subjektivních veřejných práv, je nezbytné, aby se otázkou platnosti výjezdního příkazu ve vztahu k možné aplikaci § 46a odst. 1 zákona o azylu primárně zabýval žalovaný. Soud není oprávněn jakkoli nahrazovat činnost správního orgánu.

Pokud jde o druhou žalobní námitku, odkazuje soud v plném rozsahu na závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, a rozsudku téhož soudu ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013 – 22 (dostupného na www.nssoud.cz), jehož se žalobce důvodně dovolává. Z rozhodnutí žalovaného je zjevné, že se nezabýval individuálními okolnostmi života žalobce ani jeho celkovou životní situaci, o jejichž existenci se však podkladové rozhodnutí o zajištění žalobce zmiňuje. Podle názoru soudu není přitom rozhodující, že jde o zmínku pouze kusou, neboť i tak šlo o poznatek, který měl žalovaného vést k tomu, aby se před vydáním napadeného rozhodnutí okolnostmi života žalobce na území ČR zabýval. Žalobce se mohl k rodinnému životu v ČR vyjádřit až po vydání napadeného rozhodnutí, konkrétně až v žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsané dne 25. 2. 2014, kdy žalovanému rovněž předložil rodné listy svých nezletilých dětí.

Ze shora uvedených důvodů se soud již blíže nezabýval dalšími žalobními námitkami a z důvodu nadbytečnosti neprovedl výslech žalobcem navržené svědkyně.

Soud zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí pro nedostatek důvodů. V dalším řízení je žalovaný právním názorem vysloveným zdejším soudem vázán ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalobci, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává v osmi vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li zbytek soudního poplatku doplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 19. března 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Alena Lébllová